

Ние бѣхме смаяни отъ нашето нищожество. И се ужасихме, че ние, дребнитѣ мравки, ще свалимъ тази жива кула, която е прекарала цѣли четири хиляди години отъ историята на човѣчеството. Като наблюдавахме по-внимателно, разбрах ме, че животътъ на това дърво е къмъ своя край. Клонитѣ му оголени, безъ кора; нѣкои отъ тѣхъ, пречупени отъ бури, страшно висѣха надолу като вѣковни джбови дънери.

Най-после станавме и отидохме по-близо. Азъ и Робертсонъ измѣрихме височината му по сѣнката, хвърлена отъ него на горската почва. Изчислихме 130 метра височина!

Чудете се вие, които въ стара Европа познавате само скромни височини. Въ Европа като все-свѣтско чудо се считатъ нѣкои видове борове, които достигатъ 50 метра на височина и доживѣватъ до 500 годишна възраст! Колко малко е това, сравнено съ бащата на лесоветѣ! Той най-малко е на 4000 години, нѣкои казватъ шесть хиляди, но тѣ преувеличаватъ, защото, когато изброихме годишнитѣ му кржгове, оказа се наистина, че той е живѣлъ около 4000 години.

Стъблото бѣше на дебелина 12 метра! Върху прерѣзания дънеръ петъ селски кола можеха свободно да минатъ, и стотина двойки да танцуватъ, и пакъ да остане мѣсто за музикантитѣ да свирятъ свободно*).

Какъ и да е, дървото трѣбваше най-после да бжде свалено! Но това не е дребна работа! Три дни наредъ удряха дърваритѣ по него съ го-

*) Преди 40 години е била отсѣчена една велингтония висока 144 метра. Обиколката на дънера—35 метра.